

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen JUDr. Juditou Jakubčíkovou, advokátkou se sídlem Krameriova 139, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2019, č. j. 30 A 234/2018 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), kterým byla dle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“) odmítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Žalobce nezákonný zásah spatřoval v rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018, č. j. PK-RR/4117/18 (dále též „rozhodnutí ze dne 26. 9. 2018“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce (jakožto účastníka stavebního řízení o žádosti o stavební povolení JUDr. V. F. a JUDr. L. F.; dále též „žadatelé“) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kdyně (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 7. 2018, č. j. V/773/2018, sp. zn. 191/2018/V/Pa (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byli žadatelé vyzváni k odstranění nedostatků žádosti a současně bylo usnesením přerušeno předmětné stavební řízení do 1. 10. 2018. Žalobce v žalobě zároveň uvedl, že v rámci rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2018 nebylo vypořádáno jeho odvolání proti rozhodnutí tajemnice Městského úřadu Kdyně ze dne 7. 9. 2018, č. j. S/2022/2018, kterým byla zamítnuta žalobcova námitka podjatosti vůči vedoucímu správního orgánu I. stupně R. Z. a dalším dvěma pracovním téhož orgánu. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobu nelze věcně projednat, neboť žalobcem napadené úkony správního orgánu nelze podřadit pod zásah ve smyslu §

82 s. ř. s. Krajský soud proto žalobu odmítl a věcně se nezabýval vznesenými námitkami. Usnesení krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatele neměl krajský soud žalobu odmítnout. Stěžovatel dále v kasační stížnosti výslovně uvedl, že nesouhlasí s posouzením krajského soudu, že není možné námitky stěžovatele podřadit pod jakýkoli právní předpis. Následně namítal, že krajský úřad v napadeném rozhodnutí nesprávně nepřihlédl k námitce podjatosti, kterou stěžovatel vznesl proti R. Z. během správního řízení a ani neřešil námitky stěžovatele. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

[3] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s usnesením krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Zdejší soud předesílá, že kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí zásahové žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004 - 54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 - 13). Podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmeno § 103 odst. 1 s. ř. s. je přitom záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[6] Nejvyšší správní soud neshledal důvod ke zrušení kasační stížností napadeného usnesení krajského soudu.

pokračování

[7] Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením („zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

[8] Jak vyplývá ze spisu, předmětné úkony (rozhodnutí o odvolání proti přerušení řízení a výzvě k doplnění žádosti a rozhodnutí o námitce podjatosti), jež napadl stěžovatel žalobou podle § 82 s. ř. s., byly činěny v rámci správního řízení (které správní orgán I. stupně završil vydáním rozhodnutí ze dne 14. 2. 2019, kterým schválil stavební záměr žadatelů JUDr. V. F. a JUDr. L. F.; toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, o kterém nebylo prozatím rozhodnuto).

[9] Žaloba stěžovatele byla tedy namířena proti úkonům správního orgánu vydaným v rámci správního řízení (jež bylo zakončeno vydáním samostatného rozhodnutí), které judikatura Nejvyššího správního soudu samostatně neumožňuje podrobit soudnímu přezkumu v řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 17. 4. 2009, č. j. 8 Aps 6/2007 - 256, uvedl, že „[ú]čelem žaloby proti nezákonnému zásahu obecně není přezkum procesního postupu správního orgánu ve správním řízení. Tento postup může být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, protože procesní stránka věci je neoddělitelnou součástí zákonnosti rozhodnutí. Ochranu ve vztahu ke správnímu řízení jako takovému platné právo nezabezpečuje možností úplně negovat vedení správního řízení žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. K tomu slouží možnost podat žalobu proti rozhodnutí, v jehož vydání zpravidla vedení správního řízení vyústí“. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „[p]řezkoumání zákonnosti vedení správního řízení v rámci řízení o ochraně před nezákonným zásahem by bylo přezkumem předčasným a odporujícím systematické soudnímu řádu správního.“ V rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 Aps 2/2013 - 63, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nelze podrobovat testu zákonnosti jednotlivé procesní úkony správního orgánu“ (obdobně srov. rozsudky ze dne 22. 8. 2007, č. j. 1 Afs 45/2007 - 69, ze dne 31. 7. 2006, č. j. 8 Aps 2/2006 - 95, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65).

[11] Krajský soud proto nepochybil, pokud stěžovatelovu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem odmítl a věcně se jí nezabýval. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze žalobou napadené úkony podrobit samostatnému soudnímu přezkumu v řízení o žalobě podle § 82 s. ř. s. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud k ní z procesní opatrnosti dodává, že stěžovatelova žaloba směřovala proti rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil výzvu žadatelů k odstranění vad jejich žádosti a usnesení o přerušení řízení. Nesměřovala tedy proti rozhodnutí ve věci povolení stavby, v rámci kterého by byly vypořádány námitky stěžovatele uplatněné podáním v rámci stavebního řízení. Pokud pak stěžovatel v kasační stížnosti uváděl, že nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že není možné námitky stěžovatele podřadit pod jakýkoli právní předpis, konstatuje Nejvyšší správní soud, že krajský soud v napadeném usnesení takový závěr nevyslovil. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit a v podrobnostech na něj odkazuje.

[12] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu